

ישראלה קריבושי:
**„סיפוק והגשמה קודמים
 לתחזיות כלכליות!“**

הנתונים המתפרסמים מדי שבוע על האבטלה העולה והגואה מדאיגים. אם קיימת דאגה בקרב בעלי מיקצועות חיוניים, לא כל שכן אצל בעלי מיקצועות הנחשבים לקלילים-זוהרים. אמי (איגוד אמני ישראל) ערך לאחרונה סקר חשאי, שמטרתו המוצהרת היתה לבדוק מהו אחוז המובטלים בקרב חבריו. התוצאות, שלא מורסמו, מוכיחות כי רבים מבין אמני ישראל הם חסרי תעסוקה קבועה. מי שלא נרתעה מהמצב הכלכלי והתחזיות הפסימיות היא ישראלה קריבושי, זמרת הזכורה לבעלי הזיכרון הארוך מהרכבים כגון האחים והאחיות, שוקולד מנטה מסטיק ועוד. קריבושי נעלמה מהאופק הבידורי בארץ. כעת, בגיל 30 פלוס – גיל קשישי-יחסית – חזרה לשוק והוציאה תקליט סולו.

ה„קאמבק“ שלך לא נראה לך נועז, לאור הנתונים הבלתי-מעוררים?

אולי כן, אבל אחרי שנים, שבחן השלמתי תואר במינהל-עסקים וגידלתי ילדה, הרגשתי כוה חסר אדיר בתחום ההופעות והמוסיקה, עד שהייתי מוכרחה לעשות משהו. אז התעוררתי בוקר אחד, ובלי לחשוב פעמיים, „השמעתי לנחום היימן שירים משותפים לי ולבעלי, יוסי, שהלחין ועיכר את השירים. היימן התלהב משיר אחד, והחליט לכתוב עבורי חומר נוסף, וכך תפסתי אומץ לחזור.

כיצד קיבל אותך הקהל?

דווקא יופי! אנשי-התיקשורת פירגנו ושמוחו לגוון קצת את השמות שהם מרווחים עליהם. אולי גם מתלהבים מהאומץ שתפסתי ואולי, פשוט, זוכרים אותי לטובה.

דווקא היתה לי הפתעה נעימה: רבים זכרו אותי. חוץ מזה אני נהנית להופיע, סוף-סוף, לבר, ולא להתפשר בהרכב.

ומה עם פרנסה? אפשר להתפרנס מזה, בימים נרופים אלה?

אני מקווה שכן. כרגע, כמובן, זה לא מכניס לי כסף, בגלל ההוצאות על התקליט ומפני שזאת התחלה. נכון שהסקרים מפחידים, אבל הצעד שעשיתי לא נועד להפיק רווחים כלכליים, אלא לתת פורקן ליצירה, לחזור לבימה, לקהל ולהופעות. ודאי שהיה יותר פשוט לעבוד במינהל-עסקים ולהרוויח כסף. עשיתי זאת לזמן קצר, אך לא מצאתי בכך סיפוק. אז גם בימים קשים ומראיגים אלה, אצלי הסיפוק וההגשמה עומדים בראש בסדר העדיפויות.

אליזבט לוי:
**„יותר קל להפוך
 לקתולית מאשר ליהודיה!“**

„אין טעם לגייר סתם אינדיאנים!“ קבע בפסקנות הרב דויד שלוש. רבה הראשי של נתניה. הרב הנכבד חזר מהודו, שם פגש ב-35 תושבים שטענו שהם צאצאי עשרת השבטים ושביקשו להתגייר.

בעניין הסלקציה החריפה הזאת שוחחתי עם אליזבט לוי, אשה יפהפיה שעברה את התהליך הממושך והמורכב בדרך לגיור, השלימה את התהליך הממושך והמורכב בדרך להיותה יהודיה כשרה למהדרין. לוי היא אמנית, המציירת והמעצבת שטיחים אמנותיים, ויצירותיה מפארות את בית-הנשיא, בית-הסופר בתל-אביב, שגרירות ישראל במצריים ואפילו את מעונם של יורש-העצר הבריטי צ'ארלס ונסיכתו. ליידי די, לשם נשלח שטיח מבית-היוצר שלה כמתנת-נישואין לזוג המלכותי.

יש לציין שלוי, ילידת דנמרק, היא בהירת-עור – בניגוד להודים שביקשו להתגייר.

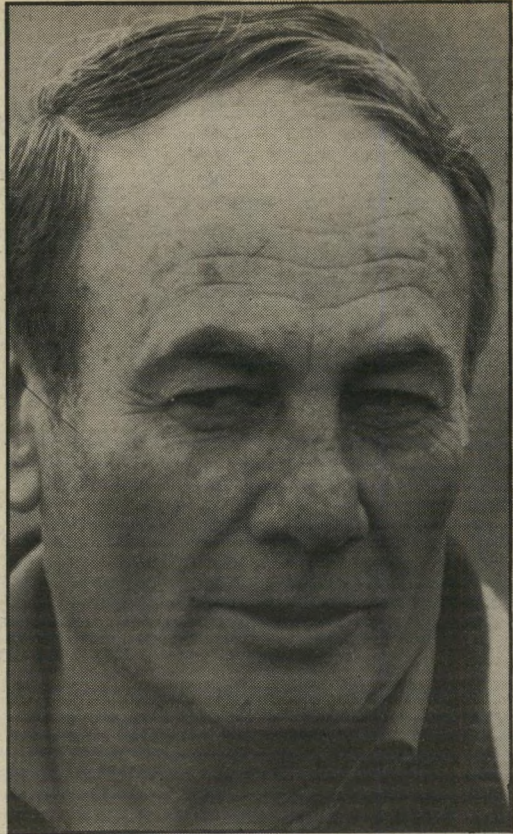
● ספרי לי, בבקשה, את הנסיבות שהביאו לגיורך. הכל החל מפני שפגשתי ישראלי בדנמרק והתאהבתי בו. אומנם נשארנו בדנמרק 10 שנים, אך התגיירתי כבר בתחילת נישואינו.

● מדוע?
 כי יש היגיון בכך. התגיירתי גם כשביל עצמי, אך גם למען הילדים. כדי שלא יהיו במבוכה ובלגן בין שתי דתות. התגיירתי ביוזמתי. בעלי לא לחץ עליי. לעומת זאת, הוא שיכנע אותי, לאט-לאט, לעלות לישראל.

● הגיור נחשב לתהליך ממושך וקשה. איך עברת אותו?
 אוהה, אין לך מושג כמה שזה היה קשה! אביו של בעלי מבין הרבה בדת, כך שהוא ישב עימי שעות והסביר לי את הדת והמסורת. זה תפס אותי. למרתי אצל מורה, מדי יום, כמה שעות. הלימודים נמשכו כמעט שנה!

● מה דעתך על הבעיות שעושים חוגים דתיים בדרך לגיור? האם זה מוצדק?
 מצד אחד, הם – החוגים הדתיים – צודקים. אני מדברת על הפנאטיים. בגלל הדרך הקשה להיפך ליהודי – היהודים נשמרו כעם.

● אבל באיזו זכות יכול אדם אחר לקבוע עבורך את אמונתך ודרךך?
 מה זאת אומרת זכות? מה זאת אומרת קריטריונים? ואם את רוצה להיכנס למיקצוע מסוים – את לא צריכה ללמוד ולעבוד מיבננים וקריטריונים נוספים? גם כשביל ליהפך לקתולית את צריכה לרדת את הבסיס. אבל אני חייבת להודות שהרכה יותר קל להיות לקתולית מאשר ליהודיה. הרכה יותר קל!

יוסף („יוסל'ה“) מרימוביץ:
**„להתפלל בבית-הכנסת
 כדי לתקוע גול בשבת!“**

יהיה כדורגל השבת או לא יהיה? זאת השאלה שנשאלה בתהודה תיקשורתית רבה בשבוע שעבר. עסקנים ופז' ליטיקאים קצרו כותרות בחדווה בנושא החדש שצץ. ונדמה לי שהכדורגל עצמו נדחק קצת לפינה, בלהט הוויכוח.

פניתי למאמן הנבחרת הלאומית, יוסף („יוסל'ה“) מרימוביץ, כדי לשמוע את עמדתו בסוגיה הרועשת הזאת. איצטדיון רמת-גן, השנוי במחלוקת הרועשת, משמש אף את הנבחרת הלאומית במישחקיה.

● נדמה לי שבלהט הוויכוח לא הוסבר בדיוק באיזה סטטוס-קוו מדובר, ובמה העניין.

כל ההסכם הזה שמדברים עליו ללא-הרף – זה תפס רק לגבי הנבחרת הלאומית. איצטדיון רמת-גן, סלע-המחלוקת, נמצא, בין היתר, בשימושה של הנבחרת הלאומית. על פי ההסכם, הנבחרת הלאומית לא שיחקה באיצטדיון בשבת, מיום הקמתו. אבל מדוע שהקבוצות לא שיחקו?

● מה ההבדל? הרי מדובר על הליגה הלאומית!
 יש הבדל! ועוד איך! הרי במיגרשים הסמוכים לאיצטדיון, הנמצאים אף הם בשטח השיפוט של עיריית רמת-גן, לא התעוררה כל בעיה בנידון; זה ככלל לא שייך לכדורגל, הכל פוליטיקה; רק פוליטיקה; ושלא ינסו לעשות מזה בעיה לאומית!

● לך, עצמך, יש יחס למסורת?
 בילדותי היה לי הרבה יותר מיחס למסורת. סבי היה רב, אבל מ„המזרחי“, כלומר: מתקדם, לא מהפנאטים של נטורי-קרתא ודומיהם. הוא היה אומר לי מדי שבת: „בוא איתי, יוסל'ה, לבית הכנסת. התפלל איתי. אולי זה יעזור לך לתקוע גול אחרי הצהריים...“

אין עימות בין שמירת מסורת לעניין הזה. מצדי, שיחליטו על יום נוסף – יום שישי – שבו ישחקו כדורגל, וכיום שבת שינחו. אבל אני חוזר ואומר: הכל פוליטיקה!